

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13.08.2002, sp. zn. 3 Tdo 359/2002, ECLI:CZ:NS:2002:3.TDO.359.2002.1

Číslo: 51/2003

Právní věta:

Za rozhodnutí ve věci samé, ve smyslu ustanovení § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) až h) tr. ř., nelze považovat rozhodnutí nadřízeného soudu, kterým byla zamítnuta podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. stížnost proti rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci návrhu na soudní rehabilitaci podle zákona č. 119/1990 Sb. ve znění pozdějších předpisů.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.08.2002

Spisová značka: 3 Tdo 359/2002

Číslo rozhodnutí: 51

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení o dovolání

Předpisy: § 265a tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného J. D. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 3. 2002, sp. zn. 10 To 12/02, jako soudu druhého stupně, ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 1 Nt 64/2001.

Z odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 1. 2002, sp. zn. 1 Nt 64/2001, bylo o návrhu obviněného J. D. na soudní rehabilitaci podle zákona č. 119/1990 Sb. ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto tak, že se tento návrh podle § 6 odst. 1 a § 9 citovaného zákona zamítá. O stížnosti, kterou obviněný J. D. proti předmětnému usnesení podal, rozhodl ve druhém stupni Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 21. 3. 2002, sp. zn. 10 To 12/02, jímž podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. podanou stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Obviněný J. D. podal prostřednictvím obhájce v dané věci ve lhůtě stanovené v § 265e odst. 1 tr. ř. dovolání směřující proti shora uvedenému usnesení Vrchního soudu v Praze. Tento mimořádný opravný prostředek dovolatel uplatnil z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. b), e),

f), g), k) tr. ř. V odůvodnění dovolání poukázal zejména na to, že soudy obou stupňů při svém rozhodování porušily „formální a materiální obecně závazné právní předpisy“ a za těchto okolností nezjistily objektivní skutkovou podstatu, když se spokojily pouze s formálními a nevěrohodnými důkazy, což znamená, že ve věci rozhodly neobjektivně a nikoliv nepodjatě. Konstatované vady přitom nebyly odstraněny ani v řízení, jež bylo vedeno na podkladě podané stížnosti.

V petitu svého dovolání proto obviněný J. D. navrhl, aby Nejvyšší soud jako soud dovolací zrušil napadené usnesení Vrchního soudu v Praze i jemu předcházející usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 1. 2002, sp. zn. 1 Nt 64/2001, a poté, aby bylo podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto o jeho plné rehabilitaci. Dále navrhl, aby „obdržel ve smyslu § 4 zák. č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu, morální zadostiučinění formou veřejné omluvy v celostátních denících od soudců Š. a M.“

K věci se vyjádřila státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství, která poukázala na to, že dovolání směřuje proti pravomocnému rozhodnutí týkajícímu se postupu podle zákona o soudní rehabilitaci, což znamená, že dovoláním není napadáno rozhodnutí ve věci samé uvedené v ustanovení § 265a odst. 2 písm. a)-h) tr. ř. Na tomto základě pak navrhla, aby dovolací soud podané dovolání v neveřejném zasedání (§ 265r odst. 1 písm. a/ tr. ř.) podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. jako nepřipustné odmítl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda v posuzované věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání stanovené v § 265a tr. ř.

Podle § 265a odst. 1 tr. ř. lze dovoláním napadnout pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé, jestliže soud rozhodl ve druhém stupni a zákon to připouští. V ustanovení § 265a odst. 2 písm. a)-h) tr. ř. jsou taxativně vyjmenována rozhodnutí, která zákon považuje za rozhodnutí ve věci samé, proti nimž je přípustné dovolání. Rozhodnutí, jež v posuzované věci vydal Krajský soud v Ústí nad Labem v řízení o návrhu obviněného J. D. na soudní rehabilitaci podle zákona č. 119/90 Sb. ve znění pozdějších předpisů, není v ustanovení § 265a odst. 2 písm. a)-g) tr. ř. uvedeno. Z tohoto důvodu nelze považovat za rozhodnutí ve věci samé ani rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, který zamítl podanou stížnost, neboť podle § 265a odst. 2 písm. h) tr. ř. se rozhodnutí, jímž byl zamítnut nebo odmítnut řádný opravný prostředek, považuje za rozhodnutí ve věci samé, jen pokud takový opravný prostředek směřoval proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a)-g) tr. ř.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že dovoláním bylo napadnuto rozhodnutí, proti kterému zákon dovolání podle § 265a tr. ř. nepřipouští.

Podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. Nejvyšší soud dovolání odmítne, není-li přípustné. Za tohoto stavu proto Nejvyšší soud rozhodl o dovolání obviněného J. D. tak, že je jako nepřipustné odmítl, přičemž toto rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.